

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) J. M., b) Dr. S. G. M.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Tvrdkem, advokátem, se sídlem Semická 3292/6, Praha 4, proti žalovaným: **1) Obecní úřad Kosoř**, se sídlem, Průběžná 260, Kosoř, zastoupen Mgr. Bronislavem Šerákem, advokátem, se sídlem Na Bělidle 2/830, Praha 5, **2) Katastrální úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného 1) č. j. 234/98 ze dne 19. 5. 1998 a žaloby proti rozhodnutí žalovaného 2) o zápisu nové stavby č. p. 225, zapsané na LV č. 360, k. ú. Kosoř, do katastru nemovitostí na základě žádosti K. T. ze dne 29. 7. 1998, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 A 68/2014 – 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému 1) **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalovanému 2) **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- V. Ustanovenému zástupci žalobce b) JUDr. Jiřímu Tvrdkovi, advokátovi, se sídlem Semická 3292/6, Praha 4, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou dne 11. 5. 2009 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), vedenou pod sp. zn. 7 Ca 130/2009, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu

Středočeského kraje č. j. 026388/2009/KUSK ze dne 1. 3. 2009 ve věci povolení stavby garáže obsahující stání pro velká vozidla a stavební úpravy a nástavby objektu č. p. 225 za účelem vytvoření bytu pro správce přilehlého areálu pískovny Kosoř, jako stavby dočasné na pozemku st. p. 243, par. č. 348/5 v k. ú. Kosoř. Podáním ze dne 5. 1. 2012 tuto žalobu rozšířili rovněž proti Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj a Obecnímu úřadu Kosoř. Usnesením ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 148, soud žalobu v rozsahu tohoto doplnění vyloučil k samostatnému projednání pod sp. zn. 8 A 68/2014. Žalobci v podání ze dne 5. 1. 2012 popsali okolnosti, za nichž v minulosti došlo, podle jejich názoru nezákonně, ke změně zápisu druhu pozemku z původní „orné půdy“ na „ostatní plochu“. Správní orgány však tento nesprávný údaj neopravily. Popsali také další údajně nezákonné nakládání s pozemkem (jeho rozdělení za účelem prodeje jeho části, ačkoli se jednalo o pozemek toliko dočasně vyňatý ze zemědělského půdního fondu) nyní vlastněným Ing. R. T. Žalovanému 1) vytýkali nezákonný postup, jímž dočasné stavbě na předmětném pozemku přidělil číslo popisné, jako by se jednalo o stavbu trvalou. V rozhodnutí o uvedení do trvalého provozu (budovy v provozovně těžby písku) byla totiž vynechána část věty označující předmětnou stavbu za dočasnou, čímž se příslušní činitelé pokusili změnit stavbu z dočasné na trvalou. Na tomto základě mohl K. T. (od něhož následně nabyla pozemky se stavbou Ing. R. T.) požádat o zápis „novostavby“ do katastru nemovitostí a bylo mu vyhověno. Žalobci proto navrhli, aby soud žalovanému 2) uložil povinnost zapsat, že pozemek č. 348/5 a pozemek č. 243 v k. ú. Kosoř jsou pozemky dočasně vyňaté ze ZPF pro těžbu, na kterých není povoleno stavět trvalé stavby, a že po skončení těžby a rekultivaci se navracejí zpět zemědělskému užívání, a dále, aby žalovanému 1) uložil odejmout provizorní budově pro zaměstnance těžby písku číslo popisné 225, neboť se nejedná o stavbu trvalou, nýbrž pouze dočasnou po dobu těžby a rekultivace.

[2] Usnesením ze dne 28. 4. 2014 městský soud vyzval žalobce k odstranění nedostatků žaloby, konkrétně k tomu, aby jednoznačně specifikovali, čeho se podanou žalobou domáhají, a aby v návaznosti na to doplnili svá skutková tvrzení, přičemž je poučil, že žalobou ve správním soudnictví se lze domáhat – z návrhů, které v dané věci reálně přicházejí v úvahu – toliko zrušení rozhodnutí správního orgánu, ochrany proti nečinnosti správního orgánu anebo ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, a poučil je rovněž o náležitostech jednotlivých druhů žalob. Na toto usnesení reagovali žalobci podáním ze dne 28. 5. 2014, v němž upravili žalobní návrh tak, aby soud „zrušil Obecním úřadem Kosoř vydané rozhodnutí o přidělení čísla popisného 225 ze dne 19. 5. 1998, č. j. 234/98,“ a dále aby „rozhodl tak, že příslušné rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, o zápisu budovy č. p. 225, k. ú. Kosoř, vše zapsáno na LV č. 360, u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, na základě žádosti provozovatele pískovny pana T. o zápis novostavby č. p. 225 ze dne 29. 7. 1998 do katastru nemovitostí, se ruší“. V úvodu podání sice žalobci uvedli, že se domáhají přezkoumání rozhodnutí vydaného orgánem veřejné správy a zároveň ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, avšak soud vyšel ze znění žalobního petitu, neboť byl zformulován zcela jednoznačně. Podáním ze dne 11. 7. 2014 žalobci prohloubili svou dřívější argumentaci a označili na podporu svých tvrzení řadu důkazů.

[3] V záhlaví označeným usnesením městský soud žaloby proti oběma napadeným rozhodnutím správních orgánů odmítl (výroky I. a II).

[4] U prvního z žalobou napadených rozhodnutí, tedy „rozhodnutí“ Obecního úřadu Kosoř č. j. 234/98 ze dne 19. 5. 1998 o přidělení čísla popisného předmětné stavbě na základě rozhodnutí o uvedení do trvalého provozu - užívání č. j. Výst. 328/2 - 2738/72 - Ber. ze dne 23. 5. 1972 [dále jen „rozhodnutí žalovaného 1“)“ či „rozhodnutí o přidělení čísla popisného“], městský soud dospěl k závěru, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb.,

pokračování

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přidělování čísel popisných a evidenčních je upraveno v dílu 4 hlavy I části první zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. O přidělení čísla popisného, evidenčního nebo orientačního vydá obecní úřad vlastníku budovy písemný doklad (§ 31a odst. 3 téhož zákona). Doklad o přidělení čísla popisného nebo evidenčního, pokud se stavbě přiděluje, je přitom jednou z náležitostí návrhu na zápis nových staveb do katastru nemovitostí (§ 5 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2013). Postup přidělování čísel není zákonem o obcích upraven, takže se řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), konkrétně jeho částí čtvrtou, avšak jeho výsledkem je toliko technicko-evidenční úkon. Městský soud vyslovil, že *„přidělením čísla není rozhodováno o subjektivních právech či povinnostech osob, není jim dotčeno právo nemovitost vlastnit ani ji užívat a nedochází jim ani k založení či změně jakýchkoli povinností vlastníka nemovitosti, a tím spíše ne žalobců, kteří vlastníky dotčené nemovitosti nejsou; význam očíslování spočívá toliko ve vedení registru územní identifikace, adres a nemovitostí, jakož i v praktických aspektech užívání tohoto číslování“*. Proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[5] Co se týče rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Praha-západ o zápisu nové stavby č. p. 225, zapsané na LV č. 360, k. ú. Kosoř, na základě žádosti K. T. ze dne 29. 7. 1998 o zápis nové stavby do katastru nemovitostí [dále jen „rozhodnutí žalovaného 2)“ či „rozhodnutí o zápisu nové stavby“], konstatoval soud, že se jedná o rozhodnutí o vkladu vlastnického práva k nemovité věci, přičemž touto formou zápisu přímo vzniká, mění se či zaniká věcné právo k nemovitosti, proto žalobu proti takovému rozhodnutí projednává soud podle ustanovení § 249 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a nikoli dle s. ř. s. Na uvedené se totiž vztahuje § 2 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o zápisech do KN“), dle něhož práva uvedená v § 1 odst. 1, jimiž jsou podle odkazovaného ustanovení vlastnické právo, zástavní právo, právo odpovídající věcnému břemeni a předkupní právo s účinky věcného práva, se zapisují do katastru nemovitostí zápisem vkladu práva nebo výmazu vkladu práva, pokud tento zákon nestanoví jinak. Jelikož žádné ze speciálních ustanovení o zápisech jinou formou nespádá na posuzovanou věc, zápis byl v dané věci proveden formou vkladu. Městský soud uzavřel, že jelikož *„se žalobci žalobou domáhají rozhodnutí ve věci, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, postupoval soud podle § 46 odst. 2 s. ř. s. a žalobu odmítl“*.

[6] Jako *obiter dictum* se v napadeném usnesení uvádí, že i kdyby byla podání posouzena jako žaloby na ochranu před nezákonnými zásahy, *„žalobci by v žádném případě nemohli být úspěšní, neboť podle § 84 odst. 1 s. ř. s. žaloba na ochranu před nezákonným zásahem musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu; nejpозději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Z podání žalobců ve věci jednoznačně vyplývá, že jak subjektivní, tak objektivní lhůta pro podání žaloby v dané věci ke dni 5. 1. 2012, kdy žalobci žalobu tímto způsobem rozšířili, již dávno uplynula“*.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[7] Oba žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli v záhlaví označené usnesení městského soudu, kterým byly jejich žaloby odmítnuty z výše nastíněných důvodů. Svou kasační stížnost opírají o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. a navrhují zdejšímu soudu, aby napadené usnesení ve výroku I. a II. zrušil.

[8] Stěžovatelé předně nesouhlasí s rozdělením původní žaloby na dvě části a vyloučením předmětných otázek k samostatnému projednání. Soud pod sp. zn. 7 Ca 130/2009 nejprve chybně schválil výstavbu na pozemcích, které byly správními orgány opakovaně deklarovány jako dočasně vyňaté pro těžbu, teprve poté se v druhé části, vedené pod sp. zn. 8 A 68/2014, zabýval otázkami, jež bylo třeba vyřešit dříve – tedy nezákonnost rozhodnutí o přidělení čísla popisného a nezákonnost rozhodnutí o zápisu nové stavby.

[9] Soud odmítl zrušit rozhodnutí žalovaného 1) o přidělení čísla popisného movité stavbě, jako by šlo o stavbu nemovitou. Ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí soud nevzal v úvahu „veledůležitý dokument“ - dopis Fondu národního majetku ze dne 2. 3. 2005, dle něhož nešlo v předmětné věci o nemovitost, nýbrž movitost. Vůbec se nezabýval písemnostmi o podstatných okolnostech a možných podvodech, za kterých byla získána přeměna movitého majetku na nemovitý. Majetek movitý a nemovitý soud nerozlišuje.

[10] Doklad o přidělení čísla popisného byl K. T. použit jako jedna z náležitostí k zápisu stavby do katastru nemovitostí, tudíž význam očíslování této stavby nespočíval toliko ve vedení registru územní identifikace. Na základě předmětného dokladu katastrální úřad zapsal dočasnou stavbu jako nemovitost, čímž postupoval v rozporu s platnou právní úpravou. Soud na straně 3 napadeného usnesení zmiňuje přidělování čísel popisných a evidenčních nemovitostem, ale budova v provozovně Kosoř nikdy nemovitostí nebyla, nešlo proto o přidělení čísla popisného nemovitosti a soud měl žalobu projednat.

[11] Stěžovatelé dále namítají, že návrh na vyžádání dokladů soudem předali městskému soudu dne 11. 7. 2014, nikoliv 11. 7. 2012, jak je chybně uvedeno na straně 3 napadeného usnesení. S tímto sedmistránkovým návrhem, v němž jsou podrobně popsány a doloženy machinace a nezákonné postupy při přidělení čísla popisného dočasné stavbě provizorní budovy a při jejím zápisu do katastru nemovitostí, se městský soud vypořádal pouze jednou větou. V tomto postupu spatřují stěžovatelé důvod pro podání kasační stížnosti, který je taktéž důkazem nesprávného a nedostatečného posouzení věci.

[12] Žalovaný 1) se ke kasační stížnosti nově nijak nevyjádřil a odkázal na své podání ze dne 2. 9. 2014 k městskému soudu.

[13] Žalovaný 2) ke kasační stížnosti uvedl, že katastrální předpisy účinné do 31. 12. 2013 s pojmem dočasná stavba nepracovaly. Katastrální úřady proto nebyly oprávněny se touto otázkou zabývat. Stejně tak nemohly zkoumat, zda se skutečně jedná o nemovitou stavbu. Rovněž není možné vyvozovat povahu stavby jako movité z eventuelní dočasnosti. K samotnému odůvodnění napadeného usnesení městského soudu upozorňuje, že až do 31. 12. 2013 nedocházelo k zápisu nových budov do katastru nemovitostí formou vkladu, ale formou záznamu. Ke vzniku vlastnického práva totiž došlo samotným zhotovením budovy, nezávisle na činnosti katastrálních úřadů. V praxi se vycházelo z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o zápisech do KN, kdy byl vznik budovy jejím zhotovením podřazován pod vznik vlastnického práva (umělým) přírůstkem. V žádném případě proto nebylo ve věci vydáno správní rozhodnutí o povolení vkladu, nýbrž šlo toliko o záznam jako evidenční úkon ve smyslu § 154 a násl. správního řádu.

[14] Osoba zúčastněná na řízení se přes výzvu zdejšího soudu k věci nikterak nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[16] Kasační stížnost žalobců **není** důvodná.

[17] Na úvod je nutné poznamenat, že předmětná kasační stížnost napadá usnesení městského soudu o odmítnutí žalob, a proto z povahy věci přicházejí pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud může podrobit přezkumu pouze postup městského soudu a jeho úvahy, tedy posoudit správnost závěrů městského soudu, které jej vedly k odmítnutí žalob; nemůže se však zabývat námitkami stěžovatelů směřujícími do merita věci či k vadám řízení před žalovanými správními orgány. Takové námitky jsou nepřipustné.

[18] Jak je zřejmé ze shora uvedeného, stěžovatelé k samotným důvodům odmítnutí žalob ničeho nenamítají a jejich argumentace směřuje k nezákonnému postupu správních orgánů. Jediná námitka, na základě níž stěžovatelé vyvozují, že soud se měl žalobou zabývat, spočívá v tvrzení, že soud zmiňuje přidělování čísel popisných a evidenčních nemovitostem, ale budova v provozovně Kosoř nikdy nemovitostí nebyla. I ta se však týká merita věci, nikoliv povahy přezkoumávaného úkonu, která vedla soud k odmítnutí žaloby.

[19] Převážná část argumentace obsažená v kasační stížnosti směřuje proti usnesení soudu, jímž vyloučil žaloby týkající se rozhodnutí o přidělení čísla popisného a rozhodnutí o zápisu nové stavby k samostatnému projednání. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je proti takovému usnesení dle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřipustná, neboť se jedná o rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. O tom byli ostatně stěžovatelé poučeni již v předmětném usnesení. Nicméně si lze představit situaci, kdy by takový úkon mohl v konečném důsledku vést k nesprávným závěrům soudu ve věci samé. Jak bylo již však uvedeno, městský soud se v daném případě návrhy stěžovatelů věcně nezabýval, neboť žaloby odmítl. Zmíněná situace proto v daném případě nepřichází v úvahu. Nadto stěžovatelé namítají, že pro správné posouzení údajných nezákonných postupů a machinací správních orgánů se měl soud nejdříve zabývat otázkami nezákonnosti rozhodnutí o přidělení čísla popisného a rozhodnutí o zápisu nové stavby, a teprve poté rozhodovat o věcech, o nichž jednal pod sp. zn. 7 Ca 130/2009. Rozdělení předmětu řízení na dvě samostatné části mohlo mít proto teoreticky vliv na výsledek ve věci vedené pod sp. zn. 7 Ca 130/2009, nikoliv v nyní projednávaném případě. Rozsudek městského soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115, již Nejvyšší správní soud přezkoumával v řízení vedeném pod sp. zn. 6 As 119/2013, přičemž neshledal kasační stížnost stěžovatelů důvodnou. Postup soudu v dané věci tedy neměl vliv na správnost jeho rozhodnutí. K nyní projednávané věci lze taktéž uvést, že žaloby stěžovatelů nebyly způsobilé k věcnému přezkumu před správními soudy, a nebylo tudíž podstatné, zda se jimi soud „zabýval“ samostatně či v kontextu dalších návrhů stěžovatelů. Splnění procesních podmínek pro projednání žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. podané proti více správním rozhodnutím se totiž posuzuje ve vztahu ke každému z napadených

rozhodnutí samostatně, bez ohledu na to, zda jsou žalobou napadená rozhodnutí soudem přezkoumávána společně v jednom řízení, anebo po jejich vyloučení k samostatnému projednání (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 - 64).

[20] K důvodům odmítnutí obou žalob uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ve vztahu k rozhodnutí o přidělení čísla popisného postupoval městský soud správně, když žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí o přidělení čísla popisného budově není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož se takovým úkonem nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva nebo povinnosti. Předmětný úkon má totiž pouze evidenční charakter. Lze přitom odkázat na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 9/2006 – 42, v němž byla posuzována povaha rozhodnutí, resp. úkonu o změně čísla popisného určité budovy, a soud uzavřel, že se na něj vztahuje vyluka ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud nehledal důvody, na základě nichž by bylo třeba povahu úkonu, jímž bylo nově přiděleno číslo popisné posoudit odlišně od povahy úkonu měnícího číslo popisné budovy. Přidělování čísel popisných a evidenčních se týká budov, bez ohledu na to, zda jde o stavbu dočasnou či trvalou. Ani ze skutečnosti, že je stavba povolena jako dočasná, nelze dovozovat, jak naznačují stěžovatelé, že nejde o nemovitost. Není pravdou, že by soud odmítl zrušit rozhodnutí o přidělení čísla popisného movité stavbě, takový závěr nevyplývá z napadeného usnesení. Konečně nelze městskému soudu vytýkat ani to, že nezkoumal podklady předložené stěžovateli a nezabýval se otázkou, zda předmětná budova je či není nemovitostí, neboť na závěr o nepřijatelnosti žaloby proti napadenému „rozhodnutí“ žalovaného 1) nemohly mít tyto skutečnosti žádný vliv. Stejně tak vliv na toto posouzení nemá, že městský soud vycházel z právní úpravy časově nepřiléhavé. Nejvyšší správní soud dodává, že podle sdělení Obecního úřadu Kosorž ze dne 19. 5. 1998, č. j. 234/98 (které stěžovatelé napadli jako rozhodnutí o přidělení čísla popisného), bylo číslo popisné 225 přiděleno provozní budově postavené na parcele č. 243 na základě rozhodnutí o uvedení do trvalého provozu - užívání, vydaného Odborem výstavby a energetiky ONV Praha – západ, č. j. Výst. 328/2-2738/72-Ber ze dne 23. 5. 1972 a nabylo právní moci dne 23. 6. 1972. Jestliže bylo číslo popisné 225 provozní budově přiděleno v roce 1998, pak pro takový postup platila pravidla stanovená v § 6 až 9 vyhlášky č. 97/1961 Sb., o názvech obcí, označování ulic a číslování domů, účinné od 22. 9. 1961 do 12. 11. 2000, vydané na základě zmocnění v § 16 odst. 2 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu. Uvedená vyhláška byla zrušena až vyhláškou č. 326/2000 Sb.

[21] Ve vztahu k posouzení přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o zápisu budovy č. p. 225 do katastru nemovitostí, provedeného Katastrálním pracovištěm Praha - západ pod sp. zn. Z 3439/98 a s tím související změnou evidence druhu pozemku pod touto budovou je nesporně správný poukaz žalovaného 2), že v daném případě nedošlo k zápisu stavby a vlastnického práva k ní dne 23. 2. 1999 do katastru nemovitostí formou vkladu, nýbrž formou záznamu, který je faktickým evidenčním úkonem ve smyslu § 154 a násl. správního řádu. Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 k zápisu stavby tak došlo formou záznamu na základě listin předkládaných k zápisu navrhovatelem K. T. postupně v roce 1998. Nesprávný dílčí závěr městského soudu však nemá vliv na zákonnost napadeného usnesení. Toto dílčí nesprávné hodnocení věci, včetně na to navazujícího nesprávného odkazu na postup podle části páté občanského soudního řádu, nezpochybnuje správnost rozhodnutí jako celku, neboť i v případě, že by soud vycházel ze správné premisy, že k zápisu předmětné stavby a vlastnického práva k ní a změny druhu pozemku pod ní do katastru nemovitostí došlo záznamem, nikoliv vkladem, musela by být žaloba rovněž odmítnuta. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, „soudní ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických

pokračování

a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s.‘‘. Domáhali-li se stěžovatelé zrušení rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., musela být jejich žaloba odmítnuta (dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.).

[22] Jak rovněž městský soud uvedl, i kdyby žaloby v dané věci posuzoval podle § 82 a násl. s. ř. s., tzn. jako žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, musely by být odmítnuty pro opožděnost. Lhůta pro podání žaloby dle § 84 s. ř. s., jak objektivní tak subjektivní, od doby, kdy k tvrzeným zásahům došlo, k datu podání žalob 5. 1. 2012 uplynula. Dle Nejvyššího správního soudu by žaloby nebyly úspěšné rovněž proto, že předmětné úkony správních orgánů žádným způsobem nezasahují do práv stěžovatelů. Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že je provozovna pískovny obtěžuje hlukem, prachem, zápachem a ostatními imisemi. Je tedy zřejmé, že samotné přidělení čísla popisného budově nacházející se v předmětné provozovně a její zápis do katastru nemovitostí nejsou zásahy, které by se stěžovatelům jakkoliv dotýkaly, neboť stěžovatelé primárně nesouhlasí s provozem pískovny v sousedství svých pozemků. Napadené úkony správních orgánů však nikterak s provozem pískovny, ani dobou jeho trvání nesouvisí a nevyvolávají účinky, jež by byly způsobitelné jakkoliv zasáhnout do práv stěžovatelů.

[23] Konečně k poukazům stěžovatelů na překlep na straně 3 napadeného usnesení, kde je uvedeno datum 11. 7. 2012, namísto 11. 7. 2014, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o zjevnou chybu v psaní, jež stěžovatelé sami rozpoznali, a nemůže se proto jednat o vadu zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro niž by mělo být zrušeno. Vypořádal-li se soud s obsáhlým podáním stěžovatelů toliko jednou větou, vyplývá takový postup ze skutečnosti, že žaloby byly odmítnuty a soud proto nebyl povinen, a ani oprávněn, zabývat se námitkami věcně. Způsob, jakým se soud s návrhy stěžovatelů vypořádal, byl tudíž správný a ani v tomto rozsahu není kasační stížnost důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému 1), jakož i žalovanému 2), pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[26] Žalobci b) byl usnesením městského soudu ze dne 25. 1. 2010, č. j. 7 Ca 130/2009 – 35, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce JUDr. Jirí Tvrdek, advokát se sídlem Semická 3292/6, Praha 4. Zástupci, který byl žalobci b) ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto zástupci přiznal částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zdejší soud zástupci nepřiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti, protože zastupoval stěžovatele již v řízení před městským soudem, a proto musel být s věcí náležitě seznámen. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok

o částku 714 Kč odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy zástupci náleží 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu